

KÖYLER –KENTLER ve GÜNDEN GÜNE YALNIZLAŞAN İNSANLAR

Yazları Şakran’nda oturmam nedeniyle yoğun trafiğin seyrettiği Menemen yolu yerine yuntdağı güzergâhını kullanarak Şakran’a gidiyorum. Şakran’a varasıya kadar Sümbüller, Karakuzu ile Uzunhasanlar köylerinin içinden geçiyorum. Her üç köyün de giriş ve çıkışında çocuk oyuncak parkları ile standartlara uygun futbol ve voleybol sahaları var. Zamanlı zamansız bu yolu kullanmama rağmen bugüne dek ne çocuk parklarında oynayan bir çocuk, ne de futbol ve voleybol sahalarında maç yapan gençler gördüm. Köylerden geçerken gördüğüm tek- tük insanlar da benim gibi yaşlı kuşaklar. Bir ara gelip geçerken alış veriş yaptığım bakkala: “ **Bu köyde hiç çocuk- genç yok mu?** ” diye sorduğumda bakkal: “ Beyefendi ne okuyan gençler, ne de okumayan gençlerin hiç biri köyde kalmıyor. Hepsi de kendini şehre atıyor. Köylerdeki baba tarlaları da zamanla bakılmadığından orman haline geliyor. Hayvancılık da zaten hak getire. Gençlerin çoğu, babalarının bıraktığı mallara sahip çıkıp işlemiyor Dolayısıyla gençler köyde kalmıyor ki köyde çocuk olsun.” Dedi.

Şehirlere gelince de cadde ve sokaklar insan seli, toplu ulaşım araçları lebalep insanla dolmasına rağmen modernleşme ve dijital teknolojik gelişme olabildiğince her geçen gün insanları birbirinden fersah fersah uzaklaştırmaktadır.

Geçtiğimiz yıl mübarek ramazan ayında girdiğim pide kuyruğunda önümdeki orta yaşlı bir beyefendiye selam vererek kuyruğa girdim. Adam selamımı aldıktan sonra teşekkür etti. Haliyle muhabbet olsun diye “ Nasılsın hemşerim ?” diye sorduğumda, burnundan solurcasına “ Hiç iyi değilim hemşerim.” demez mi? Ben de “ Hayırdır bir sıkıntın mı var?” dediğimde ; “ Manisa hapishane, ben de bu hapishanenin mahkûmuyum.” dedi. Ben de haliyle meraktan “Hayrola sıkıntın nedir?” dediğimde. “ Hemşerim ben emekli bir memurum. Bizim memleketin de kışı çok sert geçiyor. Manisa’nın da methini duydum. Çoluk çocuk karar verdik. Manisa’ya yerleştik ama keşke gelmez olaydık. Ne oturduğum apartmandan kapımızı çalan oldu, ne de sokakta bir Allah’ın kulu selam veriyor. Sizin selamınız benim içimi ferahlattı, hoşuma gitti. Çok teşekkür ederim.” demez mi? Ayaküstü sohbetimizde arkadaş olduk. Geri kalan zamanlarda bu arkadaşla dost olarak yalnızlığını gidermeye çalıştım.

Geçtiğimiz hafta büyük bir ilimizin huzur evinde idareci olarak görev yapan bir öğrencim ziyaretime geldi. İşinden de söz ettik öyle enteresan şeyler anlattı ki ben inanmak istemedim, siz inanacak mısınız? Bilmem.

1-“ Bir gün yaşlı karı –koca özel şoförün kullandığı lüks bir araba ile huzur evine geldiler. Elleriyle dilekçe. Huzur evinde kalma isteklerini belirttiler. Durumlarını sordum Karı-Koca her ikisi de her ikisi de üniversite mezunu olup yüksek memuriyette çalışmışlar. Oturdukları ev denize nazır ve 270 metre kare bir evmiş. Dedim ki: “ Burada size vereceğimiz tek bir oda. Siz burada rahat edemezsiniz” dediğimde, Müdür bey bize konfor değil, bize insan lazım. Kapımızı çalan ne bir Allah’ın kulu, ne de selam verecek – alacak bir komşumuz var. Yaşımız ilerledi yarın ölsek- kalsak kimsenin haberi olmayacak. ” dediklerinde yaşlı ailenin sıkıntılarını anladım ve huzur evine kayıtlarını yaptık.

2- Huzur evinin yaşlı sakinlerinden biri vefat eder. Yaşlı adamın tek oğluna telefonla ulaşılır. Yaşlı amcanın oğlunun verdiği cevap: “ Ben ikinci evliliğimi yaptım. Şu anda Avrupa’da tatildeyiz bizi beklemeyin, gömün gitsin!” “Bu ifade doğru mu?” dediğimde: “ Hocam aynıysa kelime kelimesine doğru. Buna benzer çok örnekler yaşıyoruz. Biliyorsunuz huzur evleri son duraktır. Amerika’da özel tıp merkezi sahibi doktor oğluna telefonla annesinin ölüm haberini verdiğimizde telefonda cevabı:” Tüh... tüh... Mezarlıca iş çıktı. İşlerim dolayısıyla benim gelmem mümkün değil. Siz defin işlerini tamamlayın, masrafını bana fatura edin gönderiyeyim.” Hayretle: “ Bu anlattıkların gerçekten doğru mu?” dediğimde, “ Evet hocam verilen cevaplar hala kulaklarımda çınlamaktadır.”

Çok yakın arkadaşım Kani İyitürk’ten dinlediğim Manisa’da geçen bir olay:

3-” Yine yüksek derecede bir bürokrat. Hanımı ölür yalnız kalır. Yine Manisa’da oturan oğlu babasının semtine uğramaz. İhtiyaçlarını komşularıyla giderir. Ve dairenin kapısını “ Ölür, kalırım veya hasta olurum kapıyı açmam’ gerekçesiyle dairenin. Kapısını gece yatarken dahi aralıklı açık bırakır ve komşularına; zaman zaman beni yoklayın,” diye tembih edermiş.

Bir de Almanya’da Manisa’dan tanıdığım Almanya’da İngolstadt üniversitesinde akademisyen olarak çalışan Doç. Dr. Sayın Kemal Çobanoğlu’ndan dinlediğim bir anı:

4-Kendi üniversitelerinden emekliye ayrılan yaşlı ve yalnız yaşayan Profesör (....) hastalanır ve yatağa bağımlı olarak yaşamaya başlar. Bakıcısı vasıtasıyla ihtiyaçları karşılanmaktadır. Maddi durumu da oldukça iyidir. Eve gelen çocuklarına “ Ne olur bana bir bardak soğuk bir bira verin” diye yalvardığı halde bakıcının soğuk bira vermesini çocukları engellemiş.” İstirap çekeceğine bırak ölsün, ilaçlarını tam verme diye tembihlemişler.” Maksat bir an evvel babalarının servetini paylaşmak.

Yine kardeş okul dolayısıyla gittiğimiz İngolstadt’da öğretmen olarak görev yapan rahmetli arkadaşım Mehmet Dursun beyden dinlediğim bir anı:

5-Okullarında görev yapan Alman bir öğretmen bir sabah pür neşe öğretmenler odasına girer: “ Arkadaşlar bugün kahveler benden.” diyerek kantinden bütün öğretmen arkadaşlara kahve ikram eder. Arkadaşlarından biri sorar: “ Hayrola Alexander! Piyangodan yüklü bir ikramiye mi çıktı?” Alexander: “ **Hayır babam öldü, çok para kaldı.**” diye cevaplar. Yine aynı öğretmen Alexander iki sene sonra öğretmen odasına girdiğinde yüzünden düşen bin parça. Olabildiğince üzgün.” Öğretmenler sorar : “ Hayrola Alexander neyin var, yoksa hasta mısın?” Alexander: “ Hasta filen değilim.” “Pekâlâ, neden üzgünsün?” Alexander: Vilmam (köpeğinin ismi) öldü. Ona üzülüyorum. Öldüğü babasına sevinen, ölen köpeğine üzülen ve kalabalıklar arasında yalnızlığını kedi-köpeği ile gideren insanlar ülkemizde de günden güne artmaktadır.

Benim de huzur evleriyle bir hatıram:

6- Lisede çalışırken öğrencilerle beraber huzurevi ve çocuk esirgeme yurtlarına ziyarette bulunurduk. Manisa’da Belediye’ye bağlı İsmail Cider Huzurevinin kadınlar büklümünün girişinin hemen sağında odada kalan yaşlı bir nine:” Her gelene aman yavrum ölmeden malınızı kimseye vermeyin! Aman yavrum ölmeden kimseye vermeyin!.. “ diye tekrarları. Huzurevi idarecilerinden öğrendiğimize göre. Karı- koca bulunduğu şehrin varlıklı insanlarıymış. Yaşları ilerleyince son günlerini rahat geçirmek amacıyla bütün birikimlerini çocuklarına dağıtmışlar. Kalanıyla da rahat rahat geçinirlerken beyiyle bir seyahat anında kaza geçirirler. Beyi ölür, teyzeyi de 5 tane çocuktan hiç biri sahiplenmezler ve Huzurevine yerleştirirler. Yerleştirdikleri gibi arkasından bir daha aramamışlar. Bu durum ninenin gücüne gittiği için bu lafları söyleye söyleye sürmenaj olmuş.

Yazıma aldığım bu gerçek olaylar içinizi daraltmasın. Bu yazdıklarım ferdi ve tekil olaylardır. Bunların sayısı ne yazık ki, günden güne hem dünyada, hem ülkemizde çoğalmaktadır. Onun için de batı ülkelerinde en çok mesai yapan, para kazanan psikiyatri doktorlarıymış. Ama bunun yanında gerek çevremde, gerekse bazı emekli arkadaşlarımla çocukları, yaşlanan anne- babalarını görev yaptıkları yerlere taşıyarak, zamanla onlara (çocukluklarında) bakıldığı gibi i baktıklarını da duyuyorum. İşin özü biz nasılsak, sonunda da çocuklarımız da bizden biri olup çıkıyor.

Rabbimiz yasin suresinin sondan ikinci sahifesinde: “ **Biz, sizlere verdiğimiz uzun ömür nispetinde (noksanlaştırırız)sizi başlangıç noktasına getiririz. Ve daha önce bildiklerinizi de bilmez hale gelirsiniz**” buyurmaktadır. İşte uzun ömrün son hali “ **ERZELİL ÖMÜR**”dür. İslam âlimlerimiz: “ Allah’ım erzelil (elden ayaktan düşmek) ömürden sana sığınırız. Rabbim ahirimizi (sonumuzu) hayreyle! diye, dua

ederlermiş. Rahmetli dedem İbrahim Çavuş'un da her namazının arkasından: "Rabbim ahirimizi hayreyle! " diye dua ederdi. Daha sonra " Cimrilikten, korkaklıktan, erzelil ömürden sana sığınırım" duasının peygamberimizin duası olduğunu öğrendim. Gençliğimizde sağlığımız, gücümüz, kuvvetimiz, paramız ve itibarımız yerinde iken maalesef hayatımızın sonunu " ERZELİL ÖMÜR" safhasını hiç düşünmüyoruz. Şayet Allah uzun ömür verir de bu safhaya geldiğimizde erzelil ömrümüzü daha zelil yaşamama adına gece gündüz çalışarak çocuklarımız için biriktirdiklerimizin yanında, çocuklarımızın gönül dünyasına haram-helal, sevap –günah, merhamet, anne- baba hakkı gibi manevi duyguları da zerk etmeyi ihmal etmeyelim ki, erzelil ömrümüzde zelil duruma düşmeyelim. www.kadirkeskin.net